

han Kankan i Raseri over „den elendige Eksercits“. Op ad Dagen blev han saa træt, at han ikke kunde danse, men saa kunde han skælde. „I Satans Navn“ var en Vending, han hvert Øjeblik brugte. Han tog intet Hensyn; de ældre Underofficerer maatte lige saavel som vi indkaldte finde sig i at være Genstand for hans Raahed. Lumsk var han. Han kunde i det ene Øjeblik, billedlig talt, klappe en Mand paa Skulderen for i det næste Øjeblik at blive den gamle ubehøvlede Person, der end ikke undsaa sig ved at slaa en Mand paa Tornysteren med sin Sabel.

„De er en Satans doven Karl, 6“, „Staa stille i Satans Navn, Oversergent“, „Herregud, saa saml dog for Satan Benene, 56“. Saadan flød Uhumskhederne fra ham i rigelig Mængde hver Dag. Det vil derfor forstaas, at det ikke vakte nogen videre Opsigt, naar det faldt ham ind at paastaa om en hel Deling, at de Mænd, der gjorde Tjeneste der, var for dovne og lade til at forsørge deres Familie. Den Slags ubehøvlede Udtalelser blev betragtede som en mild og sval Regn oven paa et rystende Tordenvejr. Behøver jeg at trække flere Linier op for at tegne Billedet af en ubehøvlet Officer! Sikkert ikke!

Ved 17de Bataillons 4de Kompagni gjorde Premierløjtnant Hoppe Tjeneste en 14 Dages Tid. Det var ikke længe, men dog længe nok til, at han kunde naa at gøre sig bemærket paa en mindre smigrende Maade. Vi var en halv Snes Dage indkvarterede i Skærød i Nærheden af Frederiksværk, og vi havde alle gode Kvarterer. Den eneste, der var utilfreds, var Premierløjtnant Hoppe. Maden var ikke god nok. Sengen var sløj. Han var kort sagt utilfreds, og da han havde boet i dette Kvarter 3 Dage, var Forholdene blevne ham uudholdelige. Han vilde have et andet Kvarter, og da han havde hørt, at en af Sergenterne havde faaet et ganske udmærket Kvarter, saa beordrede han uden videre den vedkommende Sergent til at bytte med sig. Efter hans Mening var det daarlige Kvarter mere end godt nok til en Underofficer.

Hr. Hoppe har i dette Tilfælde paa eklatant Maade repræsenteret Officershovmodet. Han har ikke Tanke for, at han kommer som uindbuden Gæst. Det eneste, han bekymrer sig om, er at faa det godt, og kan han ikke faa det paa anden Maade, saa smider han simpelt hen en Underofficer ud af det Kvarter, han har faaet Kig paa. Der er jo da Gud ske Lov atter blevet saa megen Ret for Officererne under den civile Forsvarsminister J. C. Christensens Æra, at de kunne behandle Underofficererne og Mandskabet akkurat saa sjofelt, som de lyste. Under Krigsminister Madsen gik den ikke! Den Ros skal han have, og han kan vel trænge til den. Under Krigsminister J. C. Christensen har Piben atter faaet den gamle Lyd. Fortsættes Udviklingen paa samme Maade som i de sidste Par Aar, vil det ikke vare længe, inden det grimme Officershovmod blomstrer mere pragtfuld end nogen Sinde tidligere.

Efter at Hr. Hoppe var forflyttet fra Kompagniet (han kunde ikke døje Strabadserne!), fik vi Premierløjtnant, Kammerjunkeren Wulff. Han er ikke i Familie med Oberstløjtnanten af samme Navn. Han var human og af et ganske andet Temperament end de Herrer Oberstløjtnant Wulff og Kaptajn Rockstroh. Han befandt sig øjensynlig heller ikke vel i dette Selskab, der heller ikke havde noget tilovers for denne noble Premierløjtnant. Til Gengæld satte alle vi andre stor Pris paa ham, og jeg har nogen Grund til at tro, at begge Dele var ham til Glæde.

A. S.

II. b.

„Fredericia Social-Demokrat“ Nr. 238 af 14. Oktober 1908.

„Efter Krigen. II. De krigsmæssige Øvelser. Der er Forskel paa Officerer og menige. Uden Mad og Drikke skulde vi alligevel være Helte“.

Septemberkrigen i Aar skulde som tidligere meddelt forme sig saa krigsmæssigt som muligt. For en Gangs Skyld havde de militære Autoriteter saa mange Soldater at lege med, at der dog kunde være Tale om at danne en nogenlunde respektabel Hærafdeling. Denne Lejlighed maatte udnyttes, og man fandt da paa, at Øvelserne i Aar skulde være krigsmæssige.